

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 146/2021
03.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Владица Р. Јовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП 9932 Ћуприја, коју заступа Војно правобранилаштво у Београду, ради исплате трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 650/18 од 17.05.2018. године, у седници одржаној 03.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог тужене да се о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 650/18 од 17.05.2018. године, одлучује као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 650/18 од 17.05.2018. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 650/18 од 17.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена исправљена пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П1 200/2016 од 12.10.2017. године, у делу става првог изреке, којим је тужена обавезана да тужиоцу на име неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за месец септембар 2013. године исплати 11.986,00 динара. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је у преосталом делу одлуке о досуђеној законској затезној камати и у делу решења о трошковима парничног поступка укинута и враћена првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је изјавила посебну ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Наиме, пресуђењем у овој парници није одступљено од усаглашене судске праксе у

којој је расправљено питање права на накнаду трошкова превоза, па прихватање одлучивања о ревизији тужене као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници из радног односа поднета је 03.09.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 11.986,00 динара.

Како се у овом радном спору тужбени захтев односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**